

Serafijntje

Er waren eens, heel lang geleden, honderden toverfeetjes met ragfijne vleugeltjes. Ze woonden eeuwen lang in een mooi kasteel aan de rand van een drukke stad. Het kasteel lag dichtbij een blauwe zee in een zonnig warm land. Deze feetjes waren heel behulpzaam. Mensen en ook kinderen vroegen hen vaak om raad. Van heinde en ver stopten ze brieven met de meest uiteenlopende vragen in de brievenbus van het kasteel.

Op een dag kregen alle toverfeetjes zomaar uit het niets een blauwe stralenkrans. Ook dinosauriërs, draken, kabouters en elfjes kregen op een dag zomaar uit het niets een stralenkrans. Hiermee konden ze met onmeetbare snelheid door het eindeloze heelal reizen. Ze vonden uiteindelijk allemaal een nieuwe thuishaven op enkele bijzondere planeten. De toverfeetjes ontdekten in een sterrenhoop van duizenden sterren een feeëriek ruimte. Dat werd hun nieuwe woonplek. Ze noemden hem: Hemelrijk. De brievenbus van het kasteel op de Aarde bleef gewoon in gebruik. Enkele toverfeetjes haalden regelmatig de brieven op. Ook van de bijzondere planeten.

De toverfeetjes waren ongeveer even groot als een pasgeboren baby. En zo licht als een veertje. Ze waren muzikaal, creatief en hulpvaardig. Een van de toverfeetjes heette Serafijntje. Alleen dit feetje had tegelijk met de blauwe stralenkrans nog enkele speciale gaven erbij gekregen. Zij alleen kon mensen en dieren een stralenkrans geven. Ze kon zich onzichtbaar maken. En andere onzichtbare gedaanten zien.

Serafijntje werd vanaf dat moment geleidelijk aan bekend als hét toverfeetje van geluk uit Hemelrijk. Want zij kon met deze gaven mensen en dieren vaak helpen bij het oplossen van grote problemen. Serafijntje raakte zodoende bevriend met talrijke bijzondere en gewone levende wezens. Zoals tovenaars, tovenaressen, dinosauriërs, kabouters, elfjes, dieren, mensen enzovoorts.

Serafijntje had lange zwarte haren met enkele korte haarsprietjes op haar voorhoofdje. Ze had blauwe oogjes en altijd blote voetjes. Haar blauwe jurkje had een wit geschulpt kraagje en een jurkzak met een wit geschulpt randje.

Met haar blauwe stralenkrans reisde Serafijntje eeuwenlang door het heelal naar de bijzondere planeten en naar de Aarde. Altijd nieuwsgierig en leergierig. Zichtbaar of onzichtbaar. Daardoor beleefde ze talloze avonturen waaronder deze zeven sprookjes.

Inhoud:

Generaal Max	2
De Kinderen van de Maharadja	25 - 51

De jonge tamboers roffelden enthousiast op hun trommels...

Generaal Max

Er was eens, heel lang geleden, een schrandere en opgewekte jongeman. Hij heette Max en hij was soldaat in het machtige leger van koning Thomas. Al snel werd hij officier. Na enige tijd zei de koning: 'Max, je bent een geweldig goede officier. Ik benoem je tot generaal. Van harte gefeliciteerd!' De jongeman bedankte de koning en zei vervolgens: 'Majesteit, ik word de aller-allerbeste generaal ooit.' En Max werd de aller-allerbeste generaal ooit. Regelmatig marcheerde hij vol trots met de koninklijke legers door de stad. De jonge tamboers roffelden geestdriftig op hun trommels. 'Bravo Max,' riepen de mensen. Vol bewondering keken ze naar de knappe soldaten in hun prachtige uniformen. De koning was bijzonder blij met de nieuwe generaal. Hij mocht de jongeman graag.

Koning Thomas was pas getrouwd met koningin Isabella. Ze woonden in een groot sprookjeskasteel midden in een kleine stad. Regelmatig gaf de koning luisterrijke feesten voor familie en vrienden. Ook de jonge generaal werd elke keer uitgenodigd. Zo werd het leven van Max één groot verrukkelijk feest.

Op een dag maakte Max met enkele vrienden een mooie rit door de bergen. Ze waren op weg naar huis toen er een zwaar noodweer losbrak. Zwarte windstoten! Stromende regen! Bliksemflitsen! Donderslagen! Plotseling sloeg de bliksem in. Onmiddellijk gevolgd door een onheilspellende knal met een lange nadreunende donderslag. En er klonk een luid gekraak van een omvallende boom. Het paard van Max schrok, steigerde en... sloeg op hol. Hierop was Max niet voorbereid. Hij viel met een smak op de rotsen en raakte zwaargewond. Zijn vrienden brachten hem naar huis. Een van de vrienden was dokter. Hij zorgde voor de wonden en voor de gebroken benen. Gelukkig had Max elke dag hulp van een opgewekte buurvrouw. Ze heette Elza. Zij zorgde voor het eten en deed alle huishoudelijke klussen in huis. Haar man hield de grote tuin van de generaal bij.

Na verloop van tijd was de jonge generaal genezen. Maar hij kon niet meer normaal lopen. Marcheren met de soldatenlegers was onmogelijk. Koning

Thomas vond het heel vervelend om de ongelukkige jongeman te ontslaan. Met pijn in zijn hart zei hij: 'Beste Max, je was de aller-allerbeste generaal ooit. Helaas... door dat ongeluk kun je mijn soldatenlegers niet meer aanvoeren.' Koning Thomas dacht even na. 'Max,' zei hij toen, 'je behoudt de rang van generaal en ook het bijbehorende salaris. Ga iets leuks doen... studeren... reizen... schrijven of schilderen. Je bent natuurlijk altijd welkom op onze kasteelfeesten.' Max bedankte de koning en strompelde verslagen naar huis.

Daar zat de jongeman... alleen in zijn huis... bij het haardvuur... zonder werk. Max was diep, diep teleurgesteld. En hij was boos. Boos op zichzelf, omdat hij tijdens de blikseminslag zijn paard even niet onder controle had. En boos op koning Thomas, omdat hij was ontslagen. 'Nu ben ik een generaal zonder soldatenlegers,' bromde hij. Max stond op en strompelde een poosje heen en weer door de grote tuinkamer. Tenslotte keek hij in de spiegel boven de open haard. Oei, wat schrok hij van zijn spiegelbeeld. De jongeman zag een triest en boos gezicht met lelijke littekens. 'Met mijn manke benen kan ik nooit geen legers meer aanvoeren,' mopperde hij tegen zijn spiegelbeeld. 'Ik kan nooit meer dansen en geen meisje wil ooit nog met mij trouwen. Mijn droom is als een zeepbel uit elkaar gespat.'

Max was ongelukkig en miste zijn lieve ouders. Ze woonden in een ander land. Ver weg. Ze schreven elkaar regelmatig brieven. Maar Max liet hen niet weten dat hij een ongeluk met zijn paard had gehad. En ook niet dat hij met manke benen zonder werk thuis zat. Nee, hij wilde zijn ouders niet ongerust maken.

Max ging nooit meer kijken bij de soldatenlegers. Hij liet zich niet meer zien op de kasteelfeesten en verwaarloosde zijn vrienden. De jongeman zat vaak eenzaam en alleen thuis. Buurvrouw Elza en haar man kwamen gelukkig elke dag enkele uren om het huishouden en de tuin te verzorgen. Zodoende had de eenzame jongeman toch een beetje aanspraak.

Op een dag wilde Max boodschappen gaan doen in een andere stad. Hij trok zijn lange generaalsjas aan, zadelde zijn paard en draafde even later door een rotsachtig woestijngebied. Plotseling zag hij verderop drie vreemdelingen staan. Twee dikbuikige mannen zwaaiden dreigend met hun lange spitse dolken naar een kleurrijke statige man. Max verschool zich achter de rotsen. Hij reed zachtjes en zonder gezien te worden in de richting van het drietal.

De statige man droeg een wijde paarse mantel en had een hoge punthoed op zijn hoofd. Hij hield een schitterende staf vast. De staf was van goud en ingelegd met robijnen, smaragden en diamanten. De dikbuikige mannen wilden deze kostbare staf afpakken. 'Rovers,' schreeuwde de statige man luid, 'ga weg... of ik tover jullie ter plekke om in een paar rotsen.' De bandieten schoten in de lach. Een van de twee bulderde: 'Tovenaar, tovenaar, ik rijg jouw hart aan mijn dolk voordat jij één toverspreuk kunt uitspreken.' De rover wilde meteen zijn dolk in het hart van de tovenaar steken. Juist op dat moment trof een pijl een van zijn billen. Twee seconden later trof een tweede pijl een bil van zijn maat. De bandieten waren zo erg geschrokken, dat ze onmiddellijk weg strompelden. Vloekend van de pijn.

De tovenaar stond te trillen op zijn benen. Hij tuurde naar een nors gezicht van een jongeman op een paard. 'Dat... dat was op het nippertje,' stamelde de statige man. 'Je hebt mijn leven gered. Ik ben Hakim, de grote tovenaar.' De jongeman klom van zijn paard af. 'Max,' zei hij kortaf en gaf de tovenaar een hand. Hakim slaakte een zucht van verlichting. 'Dank je wel Max,' zei hij nu met een rustige diepe stem. 'Ik wil je voor je heldendaad belonen.' De tovenaar keek naar de jas en naar de kromme benen van Max. 'Je bent een generaal met manke benen. Hoe kan dat?' De jongeman vertelde wat hem was overkomen. 'Tjonge jonge,' mompelde tovenaar Hakim. 'Je was dus de aller- allerbeste generaal van koning Thomas. Toen kreeg je dat ongeluk. Vreselijk! Maar luister! Je krijgt van mij zeven toverformules. Met deze toverformules word je rijk en gelukkig.'

Max keek verwonderd op. 'Tovenaar Hakim, wat zijn toverformules?' De tovenaar gaf geen antwoord. Hij zwaaide enkele keren met zijn staf en mompelde vreemde woorden. Plotseling zweefden zeven grote doorzichtige bollen uit de gouden staf. Ze leken op schitterende dromerige zeepbellen. In elke bol bevond zich een afbeelding. 'Max,' sprak de tovenaar plechtig, 'dit zijn de zeven toverformules:

1. Een opgewekte jongeman met rechte benen, die weer normaal kunnen lopen.
2. Bloemenkorrels... als je deze korrels over iets heen strooit, verandert dat in een geurende bloemenzee.
3. Een vliegend paard, waarmee je over de hele wereld kunt reizen.
4. Een mooie jonge vrouw en een lieve baby.
5. Onzichtbaarheid voor één dag. Je kunt dan één keer ervaren hoe leuk het is om onzichtbaar te zijn.
6. Bergen goudstukken. En tot slot...

